

N:o 95.

Herr J. G. Granlund: Om förändring i punkterna 117 och 118 af tulltaxan under rubriken »flyttsaker».

Under en tid som denna, då till Riksdagens pröfning kommer att föreläggas ett större förslag till förändring af nu gällande tullsats, torde vara nödigt att tillse, huruvida icke vår nu varande tulltaxa gifver anledning till åtskilliga missförhållanden vid dess tillämpning, så att detta icke må, såsom hittills kunnat ske, föranleda till annullering af åtskilliga tullsatsers utgående.

Under rubriken »Flyttsaker», punkt 117, af nu gällande tulltaxa finnas följande föreskrifter:

»Reseförnödenheter, af egaren sjelf medförda, då de af vederbörande tullkammare eller tullinspektion finnas ej öfverstiga hans behof under resan, fria.»

Under ordet »reseförnödenheter» kan inbegripas ett stort antal olika effekter, hvaribland jag särskildt vill nämna, att om en resande i utlandet köper sig en dyrbar vagn och sjelf enligt ordalydelsen medför densamma, så kan han ganska väl anmäla den såsom för sitt behof nödig under en fortsatt resa. Och huru skall nu en tullinspektion kunna säga att den öfverstiger hans behof under resan och äfven sedan? För att bedöma detta torde en närmare kännedom om personens enskilda förhållanden vara nödig än den tulltjenstemannen vid ett flygtigt påseende af den resande kan inhemta. Men denne kan under åberopande af tulltaxans medgifvande lugnt påstå att vagnen är, huru dyrbar som helst, för honom behöfelig såsom en reseförnödenhet och han gör anspråk på att få den tullfri, hvilket ock ofta lärer beviljas.

Samma förhållande är det med seldon och andra reseffekter, och mången gång får man höra: »Jag medförde de och de artiklarne åt den och den, som gjorde min resa betald».

Uti punkten 118 under samma rubrik »Flyttsaker» föreskrifves:

»Öfriga inkommande gamla och brukade husgeräds- eller andra lös-

örepersedlar, när, efter det egaren på tro och heder afgifvit intyg att han dem för eget bruk och icke i handelsafsigt infört, vederbörande tullkammare eller tullinspektion pröfvar dem icke öfverstiga egarens behof, fria.

Med denna föreskrift eller medgifvande kan icke vara annan mening än den, att personer, som i verkligheten inflytta till Sverige från utlandet för att här bosätta sig, må ega att tullfritt med sig och för sitt behof hit införa sina gamla och brukade lösörepersedlar. Men det lär stundom gå litet egendomligt till väga vid tillämpningen och bedömandet af detta förhållande. Ordet »brukade» kan ofta missbrukas. Man kan ju lätt afsigtligt låta något bruka en sådan artikel, som kan hänföras till de många som inberäknas såsom lösörepersedlar för att få den hänförd under rubrik »gamla brukade» och således åtnjuta tullfrihet. Detta kan lätt ske med t. ex. möbler, ljuskronor, dyrbara lampor m. fl. En liten skada, som med beräkning åstadkommits, gör föremålet till »brukadt», och man fordrar att få det tullfritt infördt.

Såsom vagnfabrikant har jag särskildt fäst mig vid hvad som från flera orter af landet erfarits, att *vagnar* ofta till följd af ofvanstående medgifvande införas tullfritt.

Det lär vara ganska vanligt att, när man i utlandet köper en ny vagn för att hit införa, åker man på den samma någon mil, så att den blir nedsmutsad och ser brukad ut och till följd deraf anmäler man den till införsel under rubrik »*gammal och brukad*». Hur skall då tulltjenstemannen kunna vägra en sådan tillämpning eller bedöma behörigheten af det intyg egaren sjelf afgifvit, att han inför åkdonet till eget bruk eller att det icke öfverstiger hans behof.

I afseende på åkdon har man sålunda genom ofvastående föreskrifter *tvenne sätt* att med mer eller mindre framgång försöka undvika förtullning, antingen att anmäla dem såsom reseförnödenheter eller göra dem till gamla brukade.

Visserligen är i vissa fall en slags pröfningsrätt lagd i tulltjenstemännens händer, men man kan dock icke hos alla dessa begära en fullt praktisk kännedom i dessa hänseenden, helst de ofvannämnda medgifvanden för tullfrihet öfvervägande tala till fördel för den resande, som sig deraf vill begagna.

Sedan jag nu visat nödvändigheten af en förändring uti de bestämmelser, som finnas uti tulltaxans 117 och 118 punkter, hade jag må hända bort formulera ett förslag, till förändring i nämnda punkter, men öfvertygad att det i tullfrågor erfarna Bevillings-Utskottet framkommer med ett förslag, som förekommer det missbruk, hvartill de

nuvarande bestämmelserna gifvit anledning, och under förhoppning att Riksdagen antager ett sådant förslag, får jag vördsamt anhålla,

att Bevillnings-Utskottet måtte till Riksdagen inkomma med ett förslag till förändring af de föreskrifter, som nu varande tulltaxa innehåller under rubrik »Flyttsaker» punkterna 117—118 i det syfte jag i motionen anförte.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1886.

J. G. Granlund.

N:o 96.

Herr Friherre **A. E. Nordenskiöld**: *Om förhöjning i anslaget till ritningars utförande vid Naturhistoriska riksmuseum.*

Det Naturhistoriska riksmuseum åtnjuter för det närvarande af statsmedel ett årligt anslag af 2,200 kronor till ritningars utförande. Detta för museets vetenskapliga verksamhet i hög grad viktiga anslag tog sin början för öfver femtio år sedan, då några akademiens ledamöter förbundo sig att under fem år, räknade från och med 1835, årligen tillhandahålla akademien 450 kronor till ett arfvode åt en ritare vid riksmuseum, under önskan att Wilhelm von Wright blefve dertill förordnad. Ett enahanda belopp kom 1840 och ett eller annat följande år museum till godo genom gåfva af en okänd person, till dess ett årligt anslag af 750 kronor till ritningars utförande blef af Riks-